

даше като със стена. Страшна беше тази стена, тръпки полазваха по снагата на всички, които се изкачваха горе, стъпваха на крайната канара, хващаха се за полуизсъхналите храсти и се осмеляваха да погледнат надолу. Наричаха тази страшна пропаст Орлов камък, защото нагоре и към средата на стръмната стена постоянно прелитаха и се виеха горди, тромави орли. Там, в големи, дълбоки дупки, разядени от времето и водата, те мътеха яйцата си, излюпваха малките орлета, хранеха ги и ги извеждаха по широкия и хубав свят . . .

Горе, изоставен и самотен, обичаше да се изкачва Орфей. Стадото се посипваше надолу по стръмнината, а той се облягаше на плешивия, изкривен и закърнял орех, гледаше надолу към реката и свиреше. От това място най-добре се виждаше Дикината къща. Ей я долу, на отвѣдния бряг, под срещния полегат склон, целият обрасъл с гъст лещак. Тя се подава от там, свита и скромна, обградена с храсти и овощни дървета, покрита със сиви каменни плочи. Гледаше той малката, сгушена къщичка, мислеше за Дика и свиреше. Жално му беше, че тя се прибираше толкова рано и го оставяше сам сред тези пушинаци, и тази дълбока и тежка жалба трептеше в нечуваните звуци на малката му свирка.

Като свалеше долу стадото си, Дика го оставяше на малкото си братче да го варди около къщата, а тя отиваше да помага на майка си. Когато чуеше Орфея и когато беше свободна, тя излизаше на малкото стръмно дворче, на което през късно лято очукваха ръжта и овеса, качваше се на висок, прогнил буков пън, и като се вторачеше жадно и весело към Орлов камък, махаше приветно с ръка. Белият ръкав се вееше като знаме. Изведнџ Орфей скършваше привлечената мело-